

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21.10.2009, sp. zn. 5 Tdo 923/2009, ECLI:CZ:NS:2009:5.TDO.923.2009.1

Číslo: 34/2010

Právní věta: I. Trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák.*) se může dopustit i správce konkursní podstaty, resp. insolvenční správce, jestliže nehospodárným nakládáním s majetkem konkursní (majetkové) podstaty poruší svou povinnost postupovat s odbornou péčí (§ 8 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání, § 36 odst. 1 insolvenčního zákona) a způsobí alespoň škodu nikoli malou na takovém majetku. Za škodu způsobenou trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák. však nelze bez dalšího považovat peněžní částku nacházející se v konkursní (majetkové) podstatě, kterou správce konkursní podstaty (insolvenční správce) neoprávněně dočasně poskytl jako vklad do základního kapitálu pro účely založení nové obchodní společnosti, byla-li tato peněžní částka ve shodě s úmyslem správce konkursní podstaty (insolvenčního správce) vrácena do konkursní (majetkové) podstaty po několika týdnech ihned po zápisu zakládané obchodní společnosti do obchodního rejstříku. Škodou by zde mohl být jen ušlý úrok z neoprávněně zapůjčené peněžní částky. II. Škoda se i v trestním právu chápe obdobně jako v těch odvětvích práva, která upravují majetkové a závazkové vztahy včetně odpovědnosti za škodu, tj. v právu občanském nebo obchodním, protože trestní zákon ani trestní řád nijak specificky nedefinují pojem „škoda“ pro účely trestní odpovědnosti a trestního stíhání. Je to tedy újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného, je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a lze ji napravit - nedochází-li k naturální restituci - poskytnutím majetkového plnění, především peněz. Přitom se rozlišuje skutečná škoda a ušlý zisk (§ 442 odst. 1 obč. zák., § 379 obch. zák.). *) Poznámka redakce: Nyní jde o § 220 odst. 1 tr. zákoníku

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 21.10.2009

Spisová značka: 5 Tdo 923/2009

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 5-6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Porušování povinnosti při správě cizího majetku, Škoda

Předpisy: § 255 odst. 1 tr. zák.

§ 89 odst. 11 tr. zák.

§ 89 odst. 12 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného Ing. R. B. částečně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 3 To 38/2009, a to v odsuzujícím výroku o vině pod bodem II./I.,

jímž byl obviněný uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 3 tr. zák., a v celém výroku o trestu. Současně podle § 265l odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. 48 T 5/2007, byl obviněný Ing. R. B. uznán vinným trestnými činy podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák. a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák., jichž se podle zjištění tohoto soudu obviněný dopustil skutky uvedenými pod body I., II. a) a II. b), c) ve výroku o vině v citovaném rozsudku.

Za tyto trestné činy byl obviněný Ing. R. B. odsouzen podle § 250 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obviněnému uložen podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. peněžitý trest ve výši 500 000,- Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl tento trest vykonán, mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce správce konkursní podstaty, likvidátora a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu 5 let.

Z podnětu odvolání obviněného Ing. R. B. podaného proti tomuto rozsudku rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 3 To 38/2009, tak, že výrokem pod bodem I. podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu. Výrokem pod bodem II. odvolací soud podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl ve věci tak, že obviněného uznal vinným trestnými činy porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. a zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dopustil skutky popsány pod body II./I. a II./II. a), b) ve výroku o vině v citovaném rozsudku odvolacího soudu. Trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. měl obviněný spáchat tím, že jako správce konkursní podstaty úpadce – obchodní společnosti H. C., a. s., se sídlem v B., v rozporu s ustanovením § 8 odst. 2 KV, podle něhož byl povinen jako správce konkursní podstaty postupovat s odbornou péčí, si neoprávněně a zjištěně přisvojil část svěřených peněžních prostředků pocházejících ze zpeněžení nemovité části konkursní podstaty uvedeného úpadce. Popsaným způsobem obviněný jednal i přesto, že byl podle pokynů Krajského soudu v Brně obsažených v jeho usnesení ze dne 27. 6. 2003, sp. zn. 26 K 55/2000, povinen do doby skončení řízení o vylučovací žalobě podané Mgr. D. S., správcem konkursní podstaty úpadce – obchodní společnosti H. T., s. r. o., uložit zmíněné peněžní prostředky na zvláštním účtu odděleném od ostatních účtů konkursní podstaty. Přitom obviněný z uvedeného výtěžku zpeněžení, který byl uložen na osobním termínovaném vkladovém účtu vedeném u Č. o. b., a. s., osobně převedl příkazem k úhradě dne 1. 9. 2003 v B. peněžní částku ve výši 7 500 000 Kč na účet vedený u banky V. C., a. s., který byl zřízen jako účet obchodní společnosti T. G., a. s., a to za účelem splacení základního kapitálu při založení této obchodní společnosti jako podmínky jejího zápisu do obchodního rejstříku. Teprve po zapsání obchodní společnosti T. G., a. s., do obchodního rejstříku dne 1. 10. 2003 obviněný převedl dne 7. 10. 2003 peněžní částku ve výši 7 500 000 Kč z účtu obchodní společnosti T. G., a. s., zpět na účet konkursní podstaty a celý původní výtěžek z prodeje nemovitostí úpadce ve výši 20 200 000 Kč pak obviněný po svém zproštění funkce správce konkursní podstaty, k němuž došlo na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 6. 2004, sp. zn. 26 K 55/2000, převedl dne 14. 7. 2004 na účet vedený u H. B., a. s., pro obchodní společnost H. C., a. s., který zřídil Ing. R. B., jehož soud ustanovil jako nového správce konkursní podstaty jmenovaného úpadce.

Za uvedené trestné činy byl obviněný Ing. R. B. odsouzen podle § 255 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roky, pro jehož výkon byl podle § 39a

odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Dále byl obviněnému uložen podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. peněžitý trest ve výši 100 000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl tento trest vykonán, mu byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. byl obviněnému uložen rovněž trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce správce konkursní podstaty, likvidátora a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech na dobu 5 let.

Ohledně trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., jímž byl obviněný Ing. R. B. uznán vinným skutkem popsáným pod bodem I. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, rozhodl Vrchní soud v Olomouci výrokem pod bodem III. svého rozsudku tak, že podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátil věc Krajskému soudu v Brně k novému projednání a rozhodnutí.

Obviněný Ing. R. B. podal dne 1. 6. 2009 prostřednictvím svého obhájce proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 4. 2009, sp. zn. 3 To 38/2009, dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolání směřuje pouze proti výroku pod bodem II./I. napadeného rozsudku odvolacího soudu, jímž byl obviněný uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. Podle názoru obviněného odvolací soud posoudil uvedený skutek nesprávně, neboť jím nebyla způsobena žádná škoda, která je v případě tohoto trestného činu znakem objektivní stránky jeho skutkové podstaty. Obviněný považuje za nezbytné právně posuzovat skutek jako celek, což v jeho věci znamená, že pokud převedl z majetku konkursní podstaty zmíněnou peněžní částku jen na poměrně krátkou dobu a vzápětí ji vrátil zpět do této konkursní podstaty, nemohlo dojít k reálnému zmenšení majetku úpadce, a tedy ani ke vzniku škody na cizím majetku. Jak dále obviněný zdůraznil, z popisu skutkového děje nevyplývá ani jeho úmysl způsobit na majetku úpadce jakoukoli škodu. Z dosavadních skutkových zjištění je sice podle obviněného patrný jeho úmysl poskytnout obchodní společnosti T. G., a. s., krátkodobý svévolný úvěr, avšak tento úmysl musel zahrnovat i navazující vrácení peněžních prostředků do konkursní podstaty a takový závěr vylučuje existenci jakéhokoli zavinění obviněného na vzniku škody na cizím majetku. Podle přesvědčení obviněného totiž nelze považovat zpětný převod peněžních prostředků do majetku konkursní podstaty jen za náhradu škody, neboť k němu došlo v rámci skutkového děje ještě před dokonáním trestného činu. Závěrem svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci jak v napadené části, tak i v částech, které na ni navazují, a aby přikázal tomuto soudu věc k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného Ing. R. B. prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jeho názoru obviněný dokonal trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku ve smyslu § 255 odst. 1, 3 tr. zák. v okamžiku, kdy převedl peněžní prostředky z majetku úpadce do majetku obchodní společnosti T. G., a. s. Proto vrácení těchto peněžních prostředků zpět do majetku úpadce považuje státní zástupce jen za náhradu škody. Jak dále státní zástupce zdůraznil, obviněný nemohl vyloučit ani náhodné okolnosti, které by zabránily vrácení předmětných peněžních prostředků. Závěrem svého vyjádření pak státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného, neboť je zjevně neopodstatněné.

Nejvyšší soud dospěl po přezkoumání věci k závěru, že dovolání obviněného Ing. R. B. je důvodné.

Pokud jde o posouzení škody jako znaku objektivní stránky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák., proti kterému obviněný Ing. R. B. vznesl své výhrady, Nejvyšší soud uvádí následující skutečnosti. Škodou se v právní teorii a soudní praxi rozumí újma, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi, a je tedy – nedochází-li k naturální restituci – napravitelná poskytnutím majetkového plnění, především poskytnutím peněz. Přitom se rozlišuje skutečná škoda a ušlý zisk (§ 442 odst. 1 obč. zák., § 379 obch. zák.), když za skutečnou škodu se považuje újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného a reprezentující majetkové hodnoty, které bylo nutno

vynaložit, aby došlo k uvedení věci do předešlého stavu. Ušlým ziskem je pak nenastalé zvětšení (rozmnožení) majetku poškozeného, které bylo možno - kdyby nedošlo ke škodné události - důvodně očekávat s ohledem na pravidelný běh věci (srov. stanovisko pod č. 55/1971, s. 151 až 153 Sb. rozh. obč. a zhodnocení praxe soudů pod č. III/1967, s. 51 Sb. rozh. tr.). Škoda se tedy i v trestním právu chápe obdobně jako v těch odvětvích práva, která upravují majetkové a závazkové vztahy včetně odpovědnosti za škodu, tj. v právu občanském nebo obchodním, protože trestní zákon ani trestní řád nijak specificky nedefinují pojem „škoda“ pro účely trestní odpovědnosti a trestního stíhání.

V trestní věci obviněného Ing. R. B. se však soudy obou stupňů důsledně neřídily shora uvedenými zásadami při určování podstaty a výše škody u skutku pod bodem II./I. ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu. Jak je totiž z jejich skutkových zjištění a právních závěrů patrné, v důsledku posuzovaného jednání obviněného mělo dojít k neoprávněnému úbytku na majetku náležejícím do konkursní podstaty úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s. Jinými slovy vyjádřeno, převedením předmětných peněžních prostředků z majetku konkursní podstaty tohoto úpadce do základního kapitálu nově zakládané obchodní společnosti T. G., a. s., (ovšem jen na přechodnou a poměrně krátkou dobu) obviněný způsobil dočasný úbytek na majetku konkursní podstaty, který byl povinen spravovat a nakládat s ním jen stanoveným způsobem. K tomu Nejvyšší soud s poukazem na svou dřívější judikaturu zdůrazňuje, že neoprávněné zapůjčení (resp. obdobné dočasné poskytnutí) cizích peněz uložených na účtu, k němuž má obviněný dispoziční právo, sice může být posouzeno jako porušení zákonem uložené nebo smluvně převzaté povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek ve smyslu § 255 odst. 1 tr. zák. Takovým jednáním však může vzniknout škoda jen ve výši úroků ušlých po dobu neoprávněné půjčky (resp. obdobného dočasného poskytnutí) dotčených peněz, pokud záměrem obviněného bylo od počátku co nejdříve vrátit půjčené peníze v nezmenšeném rozsahu a jestliže se tak skutečně stalo (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2001, sp. zn. [Tz 215/2001](#), publikovaný pod č. T 296 ve svazku 12 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

Přitom odvolací soud učinil v napadeném rozsudku jednoznačný závěr, že nebyl prokázán úmysl obviněného Ing. R. B. odejmout trvale peněžní částku ve výši 7 500 000,- Kč z majetku úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s., ale jednalo se jen o tzv. svévolný úvěr. Navíc z rozhodných skutkových zjištění nevyplývá, že by snad obviněný činil vrácení zmíněné peněžní částky do konkursní podstaty jmenovaného úpadce závislým na nějakých budoucích nejistých okolnostech, ani že by vrátil tuto peněžní částku až z podnětu jiné osoby či dokonce pod vlivem hrozícího trestního stíhání. Proto Nejvyšší soud považuje za důvodné námitky obviněného, jimiž zpochybnil naplnění znaku spočívajícího ve způsobení škody velkého rozsahu skutkem uvedeným pod bodem II./I. ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu a posouzeným jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák.

V důsledku toho pak Nejvyšší soud shledal jako opodstatněnou i námitku obviněného Ing. R. B., kterou zpochybnil naplnění subjektivní stránky trestného činu, pro nějž byl stíhán a odsouzen, zejména pokud jde o úmysl obviněného způsobit na cizím spravovaném majetku škodu ve výši 7 500 000,- Kč.

K tomu Nejvyšší soud připomíná, že k naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák. se vyžaduje úmyslné zavinění pachatele. Pachatel si proto musí být vědom, že porušuje svou zákonnou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, a současně je alespoň srozuměn i se způsobením škody alespoň nikoli malé (tj. podle § 89 odst. 11 tr. zák. škody ve výši nejméně 25 000 Kč) na spravovaném či opatrovaném majetku [§ 4 písm. b) tr. zák.], přičemž způsobení škody ve výši, která dosahuje škody velkého rozsahu ve smyslu § 89 odst. 11 a § 255 odst. 3 tr. zák. (tj. škody ve výši nejméně 5 000 000 Kč), musí být pokryto zaviněním alespoň z nedbalosti (§ 5 tr. zák.).

Z rozhodných skutkových zjištění učiněných v posuzované trestní věci však podle názoru Nejvyššího soudu nelze jednoznačně dospět k závěru o tom, že obviněný Ing. R. B. jednal z hlediska té škody, která byla ve skutku shledávána, alespoň v eventuálním (nepřímém) úmyslu ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. V popisu skutku obsaženém pod bodem II./I. ve výroku o vině v napadeném rozsudku sice odvolací soud vyjádřil určitými slovními formulacemi úmyslné zavinění obviněného, avšak přetrvávají pochybnosti v tom směru, zda obviněný mohl být v době, kdy jako správce konkursní podstaty svévolně poskytl z majetku úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s., předmětnou peněžní částku do základního kapitálu obchodní společnosti T. G., a. s., jednoznačně srozuměn s možností, že zmíněné peněžní prostředky nebudou vráceny do konkursní podstaty jmenovaného úpadce a že tím dojde ke škodě ve výši 7 500 000 Kč. Jak je totiž patrné z výsledků provedeného dokazování, obchodní společnost T. G., a. s., prostřednictvím obviněného vrátila půjčené peněžní prostředky již po necelých pěti týdnech zpět do majetku obchodní společnosti H. C., a. s., resp. do její konkursní podstaty. Navíc obchodní společnost T. G., a. s., s těmito penězi nijak dále nenakládala, ale využila je toliko jako vklad do svého základního kapitálu složený na správcovský účet před svým vznikem ve smyslu § 58 a násl. obch. zák. Podle názoru Nejvyššího soudu tak předmětný úkon obviněného nebyl spojen prakticky se žádným neobvyklým rizikem pro spravovaný majetek konkursní podstaty, neboť peněžní prostředky z něj dočasně vyjmuté musely být uloženy na zvláštním bankovním účtu, k němuž měl obviněný dispoziční právo, a kromě obviněného a správce vkladu s nimi nemohla nakládat žádná jiná osoba. Obviněný se tedy při poskytnutí předmětného „svévolného úvěru“ mohl spoléhat na schopnost obchodní společnosti T. G., a. s., vrátit peněžní prostředky vložené do jejího základního kapitálu, jak se ostatně v posuzované věci také stalo. S ohledem na uvedené skutečnosti proto nebylo vyloučeno, aby obviněný důvodně předpokládal, že posledně jmenovaná obchodní společnost bude mít k dispozici všechny získané finanční prostředky po uplynutí nezbytně nutné doby, po kterou je využívala ke splnění podmínek potřebných ke svému vzniku, a že je vrátí zpět do majetku konkursní podstaty úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s., což se vzápětí stalo.

Nejvyšší soud proto přisvědčil i námitce obviněného Ing. R. B., kterou zpochybnil naplnění subjektivní stránky trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák., a to zejména s poukazem na závěry vyjádřené v odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž odvolací soud vyloučil úmysl obviněného trvale odejmout peněžní prostředky z majetku úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s. Podle názoru Nejvyššího soudu slovní formulace v popisu skutku ve výroku o vině pod bodem II./I. v napadeném rozsudku odvolacího soudu, která se vztahuje k úmyslnému zavinění obviněného a podle níž si obviněný „zjistně přisvojil část svěřených peněžních prostředků“, neodpovídá jak již zmíněnému konstatování odvolacího soudu o neprokázání úmyslu obviněného trvale odejmout předmětnou částku z majetku jmenovaného úpadce, tak ani použité právní kvalifikaci. Kdyby si totiž obviněný skutečně zjistně přisvojil část svěřených peněžních prostředků ve výši 7 500 000 Kč ze spravovaného majetku konkursní podstaty úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s., muselo by jít o trvalé odejmutí této peněžní částky ze spravovaného majetku konkursní podstaty a obviněný by tím spáchal trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 4 tr. zák., vůči němuž je trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zák. subsidiárním trestným činem, který přichází v úvahu jen tehdy, když nebylo prokázáno přisvojení si cizí věci a obohacení pachatele nebo jiné osoby (viz rozhodnutí pod č. 21/2002-I. Sb. rozh. tr.). Přitom soudy obou stupňů vyloučily závěr o spáchání trestného činu zpronevěry posuzovaným skutkem.

Proto na podkladě podaného dovolání obviněného Ing. R. B. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že soudy nižších stupňů se nezabývaly právním posouzením skutku popsání pod bodem II./I. ve výroku o vině v napadeném rozsudku odvolacího soudu ze všech zmíněných hledisek, takže byl naplněn uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Po zjištění, že dovolání obviněného je v uvedených směrech opodstatněné, Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, a to v odsuzujícím výroku o vině pod bodem II./I. a v celém výroku o trestu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. potom Nejvyšší soud přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc obviněného Ing. R. B. v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Odvolací soud tak v uvedeném rozsahu opětovně projedná odvolání obviněného a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom je třeba především zohlednit, že posuzovaným skutkem mohla být způsobena škoda jen ve výši úroků ušlých po dobu neoprávněného poskytnutí dotčených peněz v částce 7 500 000 Kč z majetku konkursní podstaty úpadce - obchodní společnosti H. C., a. s., ve prospěch obchodní společnosti T. G., a. s. Za účelem náležitého posouzení zmíněné otázky musí odvolací soud doplnit dokazování (§ 263 odst. 6 tr. ř.) a na jeho podkladě upřesnit dosavadní skutková zjištění, která budou východiskem pro nové právní posouzení skutku. Ten může být trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1 tr. zák. jen za předpokladu, pokud jím byla způsobena na cizím majetku alespoň škoda nikoli malá, tj. škoda ve výši nejméně 25 000 Kč (§ 89 odst. 11 tr. zák.).